

άνθρωποι στους τροχούς. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ θάρος του κ' ἡ ψυχραιμία του ἦσαν πραγματικῶς ἀξιοθαύμαστα.

Μὰς ὠμολόγησε ἐπίσης, ὅτι ἐφ' ἂν ἔνοστροι συνένοχοί του μὰς περιμέναν στὸ μέρος, ὅπου θ' ἀποχωρίζονταν τὸ βαγόνι μὴν ἀπ' τ' ἄλλα κ' ὅτι ἀσφαλῶς θὰ μὰς σκότωναν, ἂν προβάλαμε τὴν παρανομιὰν ἀντίστασι.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤξερε τὰ πάντα... ἤξερε τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν συμπροφάντων, ἤξερε ἀκόμα ποῦ εἶχαν τὰ χρηματὰ μου καὶ μοῦ εἶπε μάλιστα σ' ἐλεεινὴ γαλλικῇ :

— Ὡ! σὲ σὰς, κυρία, δὲν θὰ κἀνωμε κακὸ, παρ' ὅλο τὸ ὠραῖο ρεθαιλθεραῖα σας, μὲ τὸ ὅποιο θὰ μὰς ἀπειλοῦσατε...

Μετὰ τὴς ὁμιολογίης του αὐτῆς, τὸν ἔδασαν γερά, ἐνὶ δυὸ φύλαξες ἀνέλαβαν νὰ ἐπαγιντοῦν κωνὰ του, Συγχρόνως, ἡ ἀστυνομία, ἡ ὁποία εἶχε εἰδοποιηθεῖ ἐντομεταξῶν, μὰς ἔστειλε πέντε ντέκτακτ κ' ἔστειλαν κ' ἄλλους ὄχτω μ' ἕνα εἰδικὸ τραῖνο ποῦ προηγήθη τοῦ δικοῦ μας, γιὰ νὰ συλλάβουν τοὺς συνένοχους τοῦ ἐγκληματίου...

Τὸ βρωδινὸ μας δεῦτερο ἦταν πολὺ εὐθημό, ἔπειτα ἀπ' τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ. Ὅσο γιὰ τὸν ἰτάλληλο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνακαλύψει τὸν κακοποιὸ κάτω ἀπ' τὸ τραῖνο, ὁ Ἄμπευ κ' ἐγὼ τὸν εἶχαμε ἀνταμείψει τόσο γενναῖοθωρα, ὥστε εἶχε μεθύσει κ' ἐρχόταν σὲ κάθε στιγμή καὶ μοῦ φιλοῦσε τὸ χέρι, ἐπαναλαμβάνοντας ἀδιάκοπα :

— Ἔσωσε τὴ Γαλλίδα!... Εἴμ' ἕνας τζέντλεμαν!...

Τέλος, πληρώσαμε στὸ μέρος ὅπου θὰ ἐνήθρευαν οἱ ἄλλοι κακοποιοί... Ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθεῖ ἐντομεταξῶν κ' ὁ ὁδηγὸς θέλησε νὰ περάσουμε ἀπὸ κει, ἀναπτύσσοντας ὀλη μας τὴν ταχύτητα. Μὰ δὲν εἶχαμε κάνει οὔτε πέντε μίλλια, ὅταν ἔξαφνα ἀκούσαμε νὰ σκόζουν κάτ' ἀπ' τοὺς τροχούς κροτίδες, ποῦ μὰς ἀνάγκασαν νὰ λιγοστέψουμε τὴν ταχύτητά μας...

Ποῖος νέος κίνδυνος μὰς ἀπελοῦσε λοιπὸν ; Ἡ ἀγωνία μὰς κυριέυσε ὀλους... Ἡ γυναίκες εἶχαν γίνει νευρικὲς καὶ μερικὲς ἀπ' αὐτῆς ἔκλαιγαν... Ἐβαδίζαμε ἀργά, ἐφεινῶντας τὴν νύχτα καὶ περιμένοντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ ἰδοῦμε νὰ ξεπετάγονται ἀπ' τὸ σκοτάδι ἡ σιλουέτες τῶν κακοποιῶν...

Ὁ Ἄμπευ εἶχε τὴν ἰδέα, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξακολοῦθουμε νὰ προχωροῦμε μ' ὀλη μας τὴν ταχύτητα, γιὰτὶ, ὅπως ἔλεγε, τὴς κροτίδες αὐτῆς τὴς εἶχαν τοπιθετησε οἱ κακοποιοί, οἱ ὁποῖοι, φανταζόμενοι ἴσως ὅτι ὁ συνένοχός τους δὲ μποροῦσε νὰ σταματήσει τὸ βαγόνι, προσπαθοῦσαν νὰ τὸ σταματήσουν μ' ἄλλο τρόπο.

Ὁ μηχανικός ὀμως ἀρνῶνταν νὰ προχωρήσει, λέγοντας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σιμάτων κ' ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ διακινδυνεύσει τὴ ζωὴ ὀλου τοῦ κόσμου ποῦ ἦταν μέσ' στὸ βαγόνι, γιὰ μιὰ ἀπλὴ ἰπόθεσι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΚΑΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

— Οἱ Εὐρωπαῖοι ξεσκεπάζουν τὸ κεφάλι τους εἰς ἐνδειξιν σεβασμοῦ, ἐνῶ οἱ Κινέζοι, στὴν ἴδια περίπτωσι, βγάζουν τὰ ἰποδήματά τους.

— Οἱ Εὐρωπαῖοι ξυρίζουν τὸ πρόσωπό τους, ἐνῶ οἱ Κινέζοι ξυρίζουν τὸ κεφάλι καὶ τὰ φρύδια τους.

— Οἱ Εὐρωπαῖοι κόβουν τὰ νύχια τους, ἐνῶ οἱ Κινέζοι τ' ἀφίνουν καὶ μεγαλώνουν ὡς ὅπου πέφτουν μονάχα τους καὶ τότε τὰ φιλιάνε σὲ ἀσημένιες θήρες.

— Οἱ Εὐρωπαῖοι φοροῦνε μαῦρα ροῦχα γιὰ νὰ ἐκδηλώνουν τὸ πένθος τους, ἐνῶ οἱ Κινέζοι, σὲ ἀνάλογη περίστασι, βάζουν ἄσπρα.

— Οἱ Εὐρωπαῖοι ἐκδικοῦνται συνήθως τοὺς ἐχθρούς των, σκοτώνοντας τους, ἐνῶ οἱ Κινέζοι τοὺς ἐκδικοῦνται... αυτοκτονοῦντες οἱ ἴδιοι.

— Οἱ Εὐρωπαῖοι μεταχειρίζονται μιλιακὸ προσκέφαλο, ἐνῶ οἱ Κινέζοι βάζουν κάτω ἀπ' τὸ κεφάλι τους ξύλινο μαξιλάρι :

— Οἱ Εὐρωπαῖοι χτυποῦνε τὴς καμπάνες μὲ τὰ γλωσσῖδια τους, ἐνῶ οἱ Κινέζοι τὴς χτυποῦν ἀπ' ἔξω.

— Οἱ Εὐρωπαῖοι, τέλος, φοροῦν τὸ σκακίαι τους κάτω ἀπ' τὸ πανοφρύ, ἐνῶ οἱ Κινέζοι φοροῦν τὸ πανοφρύ κάτω ἀπ' τὸ σκακίαι.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ «CONTEMPLATIONS»

(ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ)

Ἀἴριο πλέον ἀχάραγα, τὴν ὄρα ποῦ στὴν πλάσι ἀνθεῖ ἕνα φῶς μελαχροινὸ, θὰ γοργοξενιήσω, στρατὶ θὰ πάρο τὰ βουνά, τὴς λαγαριάς, τὰ δάση, χωρὶς ἐσένα δὲν μπορῶ πεῖτερο ἐδῶ νὰ ἔξω. Θὰ πάω καὶ θάν' ἡ σκέψη μου σὲ σένα κωρυφωμένη, χωρὶς ν' ἀκούω τίποτε, μὴτε νὰ βλέπω ἔμπροσ μου, ἔρωτος, σκυφτός, ἀγνώριστος, μὲ τὴν καρδιά φλαμμένη, καὶ θάν' ἡ μέρα σκοτεινὴ, νύχτα τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Δὲ θὰ γυρίσω γιὰ νὰ ἰδῶ μὴτ' ἂν ὁ ἥλιος γένοι μὴτ' ἂν πανόκρια ὀλόασπρα πέρα περνῶν μὲ χάρι, καὶ σὸν ἐρῶ στὸ μνηῖα σου μ' ὄσον καιρὸ μὲ δέρνα θὰ ἔρω φρεῖα ὀλόανθη καὶ πρῶστω πρῶστω.

Μετ. ΑἸΤ. ΣΗΜΗΡΩΤΗ

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

(ΤΟΥ ΛΟΓΚΦΕΛΟΥ)

Ἀπὸ τὸν κόλπο τοῦ γιολοῦ αἶρα ἐλαφρὴ σπρωγμένη ἔσχορῶσαι, εἶπε στὴν καταγά, κ' ἡ θέσι σου μοῦ μένεσ.

Τὰ πλοῖα τὰ χαρῶτισε κ' εἶπε στοὺς ναῦτες :

«Τώρα στ' ἀέρι ἀπλώστε τὰ πανιά. Πάει τὴς νυχτὸς (ἡ ὄρα)»

Ἀπὸ τὸν κόσμο ἐπέρασε κ' ἐφῶνταξε ἀπὸ πέρα : «Ξιτηήστε, Ξιτηήστε, καὶ νὰ, Ξυγόν' ἡ μέσ!».

Στὸ δάσος ἐψυθῖσε : «Ἀπλώσε τὰ κλαδιά σου καὶ τὴν αἰγὴ χαρῶτισε μ' ὀλη τὴν ὀμορφία σου.

Τοῦ κωμισμένου τοῦ ποῦλιου χῆδεψε τὰ πετρά του καὶ τοῦτε νὰ γλυκολαῖ ὡς εἶν' τὸ μᾶθημά σου.

Ἀπ' τὸ κολῖθι πέρασε ὅπου τ' ὄρνιθι μένει : «Ξῖτνα καὶ λάλησε καὶ σὺ. Νὰ ποῦ ἡ αἰγὴ (προβαίνει)».

Γύρσε στὰ γεννήματα καὶ φῶνταξε σὲ κείνα : «Γύρτε νὰ χαρῶτιστε τὴν πρωῖνὴν ἀχτίνα!».

Στὴν οὐρανόφωσταν κωρῖην εἶπε ποῦ πύργου : «Τώρα τὰ σημαντρά σου χύτησε, προηῖνεσε τὴν ὄρα!».

Ἐσπᾶθηε λυπητερά καὶ στὸν νεκρὸν τὴν χώρα : «Σωπάσετε ! Γιὰ σὰς, νεκροί, δὲν ἔρθ' ἀκόμα (ἡ ὄρα)».

Μετ. Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΛΛ...

(Τῆς ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟ)

Ἔλα καὶ περὶ μὴ σκέφτεσαι τὰ δοξασιμένα ἀσκέρια, τὴς μάχης περὶ τὸν κίνδυνον ἄς μὴ ζητῆ ἡ καρδιά, κάτω ἀπὸ δέντρο ὀλόπτερο μ' αὐτὰ τὰ δυὸ μου χέρια θὲ νὰ σὲ φέρω νὰ θωρῆς ὀνειράτα γλυκά. Τὸ μέτωπό σου τὸν δασῶν οἱ κλώνοι θὲ ν' ἀγγιξουν, θὰ σοῦ φιλοῦν τὰ πόδια σου οἱ βελουθῆνοι ἀνθοί, τὸ μαγικὸ μουμουρίσμα οἱ ἔξφυροι θὰ σμίξουν γλυκὰ νὰ σὲ κωμῖσουν σὲ μέρα σκοτεινὴ. Κι' ἡ φθοὶ σύσσωμη σὲ σὲ μὲ μύριες δυὸ φωνῆς θὲ νὰ σοῦ λῆν νὰ λησμανῆς τὴς μάχης τὴ βοή, τόσους κινδύνους ἀμετροῦς, τὴς νύχης πὴς στιγμῆς. Καὶ τοῦ βραδιοῦ τὸ θόλομα κ' ἡ δροσομένη αἰγὴ θὰ χύσουν μέσ' στὰ στήθη σου λάμμες τραουμιστές, θὰ σοῦ γεννήσει ἡ οὐγαλιά τὸ φόβο στὴν ψυχή.

Μετ. Ν. Α. ΖΑΧΑΡΙΟΥ

Η ΟΡΦΑΝΗ

(ΤΟΥ ΚΟΛΕΡΙΤΣ)

Ἐκατοκοῦσε στὸ μικρὸ χωριὸ τῆς, πὲ κάστα λαγαριά μοναχική. Κανεῖς ἐκεῖ νὰ πῆ τὸν ἔσπαινο τῆς; καὶ λίγοι τὴν ἀγάπαγαν ἐκεῖ. Σαμῆν ὀάν τ' ἀνθος ποῦ μωσοβολεῖ μοσορμιμένο πάνω ἀπὸ ἕνα βράχο, ὄρα ὀάν τ' ἄστρο ποῦ ἀκτινοβολεῖ ψηλά στὸν οὐρανὸ, ἕνα καὶ μονάχο. Ἐζοῦσε κει. Καὶ τώρα ποῖός θημάτα τὸ ἔμμορο κορῖσι τ' ὄρανό; Πάει τ' ἄνθος, Τ' ἄστρο ἔσβυσε. Κοιμάται. Μὰ ἐγὼ ποτὲ μου δὲν τὴ λημονῶ...

Μετ. Δ. ΒΙΚΕΛΑ

